

(Nº 49.)
ii Sobres mares. !!

La guerra convierte a los hombres
en fieras. F. C. y B.

Las campanas de la vila
'n brándan a somatenent;
de las bélicas cornetas
ouse ja la aguda veu,
mentres dominan lo poble
sols suspirs, plors y gomecks.
Cuadrillas de gent ab armas
omplintne vant los carrers
y totas las donas plorían
pel fill, marit ó promés;
totas dins de son cor tener
pregarias per envia' al cel
mentres ells ab ansia esperan
del frest combat lo moment.

Ab mes forsa la campana
deix de septe oir sa veu
crisant a sang, crit que l'eco
al lluny repeteix fael.

Lo tochi d'atach las cornetas
ja donan als combatents
que cechs al combat se llansan
buscant contraris no mes.

Cada tir roba una vida;
cada tir, lo dol esteu
dins de una mateixa terra
dins de igual casa potrer

¡ Qui son aqueixos que lluitan
portant deigracias arreu ?

¡ Quan l'accio es tan empenyada
sera contra un estranger ?

¡ Ay ! germans son per deigracia
los dos partits combatents !

¡ La mateixa llengua parlan !
Han nascut baix igual cel !

La fera tempesta passa;
no s'obuen ja ls espetechs

del bronze, ni la campana
donar sos sospirs al vent;
mes regada's ven la terra
de sang germana; gemechs
y ays dels pobres que agonitzan
se' senten ja solament.

II.

Al fons de una torrentera
un jove s'està amagat
carregada l'escopeta
y posada al punt de dalt.

Fugint a la desbandada
sens saber per hont anar
com la casua perseguida
per la manada de cans,
saltant morges, passant boires,
per lli' un mimy fatigat
que n'és del partit contrari
va buscant la santa puu.

Tan bon punt l'ovira l'altre
amaney l'eyna fatal
y d'un tir lo pobre jove

mort en terra ben prest can.

Per mirar-li las butxacas
surt lo de l'amagatall;
mes un fort crit dona al veure'l
y fug com com un alelat.

Es ell! es ell! tot fent via
va tremol balbucejant.

He mort diu ab ven miltz forca
si jo he mort a' mon germà:
i Malhaja qui a' nostra patria
en destruir se complau!
i Malhaja la civil guerra!
n'esclama tot sanglotant.

Per ella veuent tempidas
las nostras terras de sang
y sang que crida venjança
puig llançada es per germans.

III.

Ab ansia una pobre dona
pregunta a tothom que ven
si li'n poden donar noves
de dos fills que forca té;

mes en va, que cap seguiria
resposta de ningú trieu.

Se'n va li diu que son'à vila
li diu l'altre al somatenent
y s'augmenta la congoixa
y augmenta l'ansia també.

La dona's trova ja vella
ab l'anysso sols de Deu
si'ls dos fills que tan estima
la fera guerra li pren:
y per ço tot lo jorn plora;
te' per ço l'cor ple de fel.

Un dels fills à casa seva
brut de sang y plorós ve.

Lou'es del teu germà? la mare
li'n pregunta tot corrent
Perdó, perdó mare meua
per tota resposta te.

Al sentir tal mot de marbre
la pobre velleta rest

- Lo meu fill... digas... responme....
- Jo l'he mort ab mon fusell

¡ Ha sigut la meua estrella!
¡ Que m'hi perdoneu jo vos prechi!

La mare plora que plora
aixeca sos ulls al cel:

" Deu meu, Deu meu, perdona'lo
» no'n té la culpa pas ell "

La culpa la té la guerra
que en pantera del desert
en feras desanimadas
nostres joves converteix.

Octubre de 1873.

